

Referat despre pozitia faraonului in Egiptul antic - prima parte

Denumirea de "faraon" data regelui dateaza doar din mileniul I i.e.n. Dar si inainte si dupa aceasta data protocolul oficial il mentiona pe rege cu cinci nume, care ii indicau atributiile supranaturale si originea sa divina, coboritor din mai multi zei.

Intr-adevar, faraonul a fost considerat de la inceputul istoriei Egiptului ca un zeu, atat in viata cat si dupa moarte. Viata eterna ii este asigurata de drept. Recoltele tarii sunt abundente gratie puterii sale divine. El este cel mai bun, cel mai drept, atotstiutor si intotdeauna desavirsit in judecata si hota ririle pe care le ia. Faraonul este o imagine a perfectiunii intruchipate. Viata lui deci trebuie sa fie asemenea celei a unui tiu de zeu si zeu el insusi; per soana lui este obiectul unui cult special, lui i se cuvine adoratia din partea tuturor, puterea lui de monarh absolut deriva de drept din caracterul sau divin.

Zeul suprem i-a dat delegatia sa conduca tara, 1-a proclamat stapin pamintesc atotputernic. Viata sa de fiecare zi se desfasoara dupa un ceremonial complex, asemanator celui rezervat in templu zeului tamiiери, ablutiuni, fardare, imbracare cu vesminte noi, s.a., rituri care au un sens magic.

Cu ocazia ceremoniilor sau in reprezentarile statuare sau picturale farao nul poarta aceleasi insemne pe care le poarta si zeii: o coada de taur atirната de vesmint (semn al fortei fizice), o coroana dubla, combinand o boneta alba cu o mitra rosie (coroanele Egiptului de Jos si de Sus), o barba falsa, un sceptru cu capul zeului Seth si un bici (semnele puterii divine), iar din coroana atirnin-du-i in mijlocul fruntii, un cap de cobra, un uraeus, simbolul soarelui. O cen tura cu cartusul sau, un pectoral masiv de aur, o salba de aur sau de perle la git, bratari la miini si la glezne, completeaza tinuta de ceremonie. Faraonul era supus unor interdictii alimentare: nici peste, nici carne de berbec sau de gisca, iar legumele numai crude.

Spre deosebire inasa de un alt monarh oriental absolut si divinizat, farao nul nu era nici inactiv, nici crud in comportarea sa, nici invizibil altora, nici nu se izola de supusii sai. Dimpotriva, se ocupa personal de tara si poporul sau, primea in audienta si dadea ordine, lucra in fiecare dimineata in "biroui" sau unde il asteptau scribii-secretari, citea scrisori sau rapoarte si dicta dispozitiile sau raspunsurile (dispozitii care, in lipsa unui cod, deveneau legi). Conducea efectiv direct sau delegandu-si substitutul administra tia tarii, justitia, cultul si armata. Isi alegea inaltii demnitari, isi organiza armata, stabilea o rigida eticheta, acorda recompense, si chiar se ocupa de stiinta, de litere, de medicina, de teologie.